

Zpravodaj

číslo 2

ŠRÁMKOVA PÍSKU

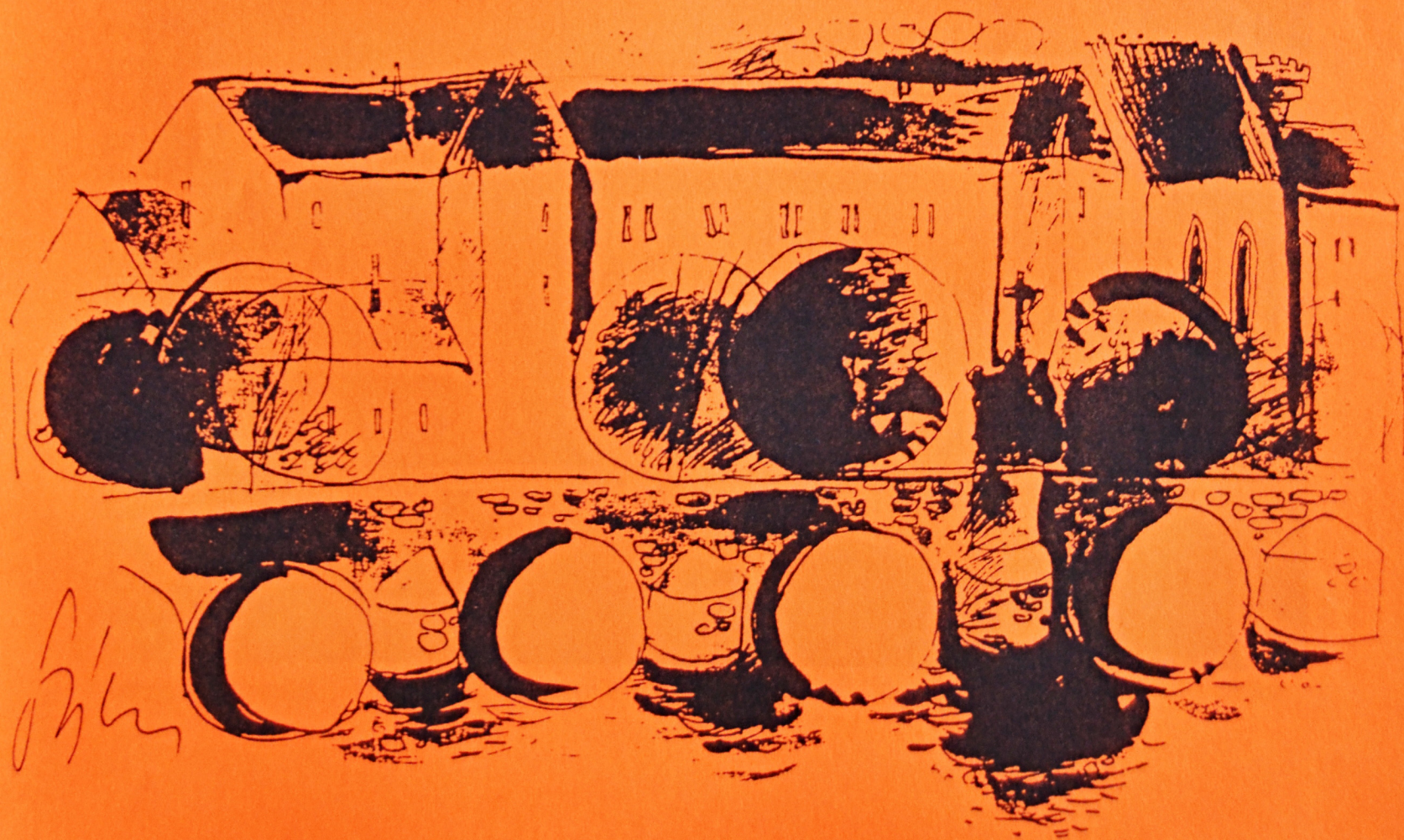
40. ročník národní přehlídky mladého divadla

24. 5. - 27. 5. 2001

pod patronací Města Písku pořádají:

KULTURNÍ KLUB MĚSTA PÍSKU

ŠRÁMKŮV FESTIVAL A MĚSTO PÍSEK

Takže letos už 40. ročník. V publikaci Šrámkův Písek v přesýpacích hodinách tisíciletí vzpomínají slavní i prozatím neslavní na své zážitky z Písku a jeho jevišť či hledišť. Divadlo Beruška, které sem v devadesátých letech přijelo šestkrát, napsalo: „Vždy jsme se těšili na možnost vystupování na ŠP, neboť příjemná letní atmosféra města nad Otavou v kruhu mladých sympatických kolegů a kolegyně bývala podnětnou a inspirativní, i když spíše lidsky než divadelně.“ I to je myslím dost, přestože by stálo za to pozvednout divadelní i místně společenskou prestiž. Beruška totiž taky psala, že příznakem festivalu byly zamčené hlavní dveře do divadla. Podle všeho se to začíná měnit, i když jsem zažila hned první večer nadmíru rozčileného staříka, který se domáhal detailního programu a stěžoval si na utajenou organizaci. Do městského informačního centra prý aktuální program donesl někdo nespojený s organizátory jako soukromé sponzorství propagace. Po téměř každém představení však můžeme vidět skupinku místních studentů, jak o shlédnutém pilně diskutují. Počasí zatím přeje pouličním happeningům, takže navrhuji příští rok vyjít do parků i s řádným programem nebo uspořádat představení na lodkách na krásné Otavě! Ozvláštnil by se archiv fotek i článků z tisku, který se bohužel ztratil nebo zničil při různém stěhování a úschově v divadelních sklepeních. Naštěstí se našel pan Milan Princ, nadšenec pro dokumentaci ŠP, a tři čtvrtě roku sbíral a vyhledával, co se dalo. Výsledkem je kromě jiného i zmíněná publikace. Pro pamětníky uveřejňujeme fotografii, kterou Kulturnímu klubu předevčírem poslal Ladislav Smoljak ze 3. ročníku ŠP v roce 1959.

NA FESTIVAL BY MĚLI BÝT PÍSEČTÍ PYŠNÍ rozhovor s organizátorem přehlídky panem Petrem Jelínkem

V knížce Šrámkův Písek v přesýpacích hodinách tisíciletí (je k dispozici všem souborům) najdeme článek „Quo vadis Šrámkáči“ od dramaturga Kulturního klubu města Písku ing. Petra Jelínka. Protože on je duší přehlídky za organizační štáb (odborně spolupracuje IPOS – ARTAMA), zeptali jsme se ho na přípravu.

Jak jste se k organizování dostal?

Jako slepý k houslím! Loni byl pořadatelem ještě Okresní úřad, ale protože s okresy je budoucnost nahnutá, Karel Tomas a paní Šrámková z Artamy jednali s městem, které se rozhodlo festival podpořit, no a my jsme zařízení města. Jen mě mrzí, že v jižních Čechách nebyla regionální přehlídka. Takový festival musí mít podporu a nadšení i zdola.

Součástí doprovodných akcí bylo vystoupení místního gymnaziálního souboru pro školy – proč třeba oni nebyli víc v centru pozornosti?

Souvisí to s tím, že nemohli projít regionální prohlídkou a být nominováni. Samozřejmě se snažíme je podpořit, tak jsme je zařadili aspoň na to dopolední představení. Chce to vybudovat tradici uvádění představení, a toho se nemůžou ujmut studenti, kteří se za pár let rozprchnou.

A co další místní propagace? V informačním centru mi tvrdili, že dostali jen velké plakáty bez uvedení konkrétních souborů a časů jejich vystoupení. A prý jim volají lidé z okolí se zájmem o festival, které žádnými informacemi neuspokojili.

Plakáty se musí dát do tisku poměrně brzo, a že to tak musím říct, soubory jsou lemplové a bohémové – uzávěrka byla 10. dubna na programové radě, které jsme se taky v Praze zúčastnili, ale pan Tomas mi posílal teprve teď v úterý technické požadavky souborů a přesný rozvrh! Proto jsme sami tiskli podrobnější plakáty na A3 až tento týden, ale dávali jsme je všude možně. Kdo chce informace, ten si je najde. V místních novinách vyšel celostránkový článek, v Píseckých postřezích, v Mladé frontě, mluví o tom v rádiu Prácheň, dnes tu byla redaktorka Českého rozhlasu, takže nejsme schovaní ve tmě. Možná bychom mohli na plakátech uvádět, že vstup je zdarma. Festival je vždycky trochu výlučná záležitost, ale jde o to, aby Písek žil kulturou. Proto jsme se rozhodli mít letos divadlo i v ulicích, pozvat Kvelb, aby udělal průvod městem, šermířské dílny, doprovodný program pro děti ze školek po střední školy, koncerty, vystoupení divadla Sklep v neděli večer.

Divadla mají často svou internetovou prezentaci. Proč ji nemá Šrámkův Písek?

Webová stránka by byla skvělá, snad ji příští rok připravíme. Ale já jsem dával k dispozici aspoň e-mail, mobil, faxové číslo, nákrepy prostorů, které jsou k dispozici, aby nás mohly soubory kontaktovat, a nic se nestalo, nikdo se neozval.

Soubory si stěžovali na to, že neví, kde jsou diskuse, kde se co hraje.. Proč je to tak rozstrkané?

To jsou technické důvody. Nestihneme postavit scénu a zbourat ji za pár minut. Ale budeme se snažit ještě vylepšit, je to poučení pro další roky.

Co se Vám líbalo? Hrajete taky divadlo?

Snažím se vidět co nejvíc, objet i regionální přehlídky, bohužel na to všechno není čas. Tady se mi nelíbilo první představení, ta pantomima. Líbili se Medvídci, ale ty už znám, na ně jsem se těšil. Divadlo nehraju, ale náš ředitel už léta a léta – jezdí na Zvíkovského Raráška. Musím ale říct, že jižní Čechy se mi zdají trošičku konzervativnější, divadla se tu hrají spíš jako tradiční činohra, a netradiční Šrámkáč

je na okraji. Třeba jihočeské hořické Pašije jsou neobvyklé, ale postavené na tradici. Festival v Písku měl do devadesátých let pověst takové malé opozice, i když to organizovali svazáci. To samozřejmě teď zmizelo a možná se tím ztratil nějaký náboj. Nejsem takový naiva, abych doufal v masové návštěvy na Šrámkáči, ale aby obyvatelé Písku nevěděli, o co jde, to by byla ostuda.

A co dál?

Nechali jsem si vyrobit logo, které visí na pár místech, třeba i na radnici. Jen těch pár billboardů stálo dvacet tisíc, které jsme vzali z peněz na divadlo. To ale zase ušetříme za rok, protože loga použijeme znovu. Tradicí už je dárek pro účastníky ve formě keramického přívěšku od umělecké školy. Jinak se učíme improvizovat, zároveň získáváme zkušenosti a každopádně se snažíme zařadit Šrámkův Písek do života města. Chci objet co nejvíc regionálních přehlídek, abych měl přehled – například letos jsme dostali od porotců možnost si vybrat ze dvou inscenací, o nichž se porota nedohodla. Je luxus tu mít dvě instituce pro divadlo – Divadlo Fráni Šrámka, které řídí okres, potažmo stát, a Kulturní klub, nás řídí město. Zbytečné se tlučou dvě dramaturgie, i když se snažíme se domluvit a máme dobré vztahy.

DOPORUČUJEME

- účast na besedách s lektory, kde si může vyjasnit divácké názory, autorské záměry, slyšet superodborné analýzy, od plíc si zanádat i sladce vychalovat
- větrníky v píseckých cukrárnách
- doprovodné akce, dění v parcích a na ulicích, jakož i na zahradě Kulturního klubu a průvod maškar městem (divadlo Kvelb)
- koncert kapel Závodníci a Rezavá klec v klubu Uhelna (u Kulturního klubu) v sobotu ve 21,00
- pohledy v Informačním centru
- procházky po Písku, třeba na městský ostrov a vůbec kolem Otavy nebo k rybníku Trubka
- setkání s Petrem Nůskem-Sacherem, který vede dílnu divadelního šermu v píseckých sadech

DISKUSE DISKUSE DISKUSE DISKUSE DISKUSE DISKUSE

Mezi představeními se konají debaty pod vedením čtyř lektorů – Vládi Hulce, Karola Horvátha, Petra Janků a Karla Tománka. Zatím probíhaly tak, že jeden z lektorů (většinou moderuje Karel Tománek) vyzve přítomné diváky, aby se podělily o dojmy, pak všichni lektori pronesou svá pozorování a rozjede se diskuse s propíraným souborem. Z místních diváků se objevili studenti gymnázia, kteří mají svůj soubor a evidentně je festival zajímá. Bohužel je v kontrastu jejich vyjádření na úrovni líbilo – nelíbilo a zbytečně shazující poznámky typu „já tomu nerozumím, nejsem kritik“ atd. a terminologie užívaná lektory, hlavně kolegy ze Slovenska. Nejjednodušším termínem při analýze představení divadla Padlo byla „motivace vybudování mizanscény“. Líbí se mi hlavně kladení otázek, stejně odpovědi nemůžou být vyčerpávající. Ale provokují k ujasnění. Co je divadelní komunikace? Je to sdílení záměru autora? Nebo volná asociace diváka? Je podstatná možnost vtažení do děje? Zajímá víc výsledek nebo proces? Je důležitá osobní nasazení při dramaturgickém rozhodování? Co je forma a obsah v abstraktním hře?

POSTŘEHY RECENZENTKY

Divadlo Facka z Brna otevřelo přehlídkovou část festivalu studeným způsobem. Možná odcizení a samotu, kterou se pokoušelo pojmenovat jako problémy našeho světa, vneslo i mezi sebe a publikum. Na poměrně velké scéně sálu Kulturního klubu se pohyboval příliš dlouho jen jeden herec - klaun, a protože si na zdi rozbílil plakát s dívkou taky v klaunském kostýmu, divák se nemohl dočkat, kdy už se objeví i ona a rozjede se milostný příběh. Mezi klaunovými gagy se objevilo pár akrobaticky náročných (usinání na stole a zavěšení se za jeho roh), ale jinak třeba hra s kabátem na věšáku jako partnerem mi originální nepřišla. Sám příběh byl těžkopádný: klaun ve snu vidí dívku z plakátu (efektní byl lesklý průhledný plast, za kterým se zjevovala) a pak mu do bytu vpadne balík, vánoční dárek v mašličkách, ze kterého se vysype milovaná dívka - mrtvá s kudlou v zádech. Inscenace se jmenuje **Tichá noc**; štedrovečerní téma kromě „dárčku“ se objevilo jen v mé interpretaci: klaun si pohrává s jablkem, které jako jednu z mnoha věcí podává mrtvole. Snad by mohlo symbolizovat znovuzrození a oživení té přítelkyně v bytě, říkám si. Kdepak, pantomimická čísla pokusů o kontakt s nebožkou se neustále protahují navzdory občasné přítomnosti podivného špehouna.

Hromada mrtvol na konci byla příliš morbidní na to, abych ocenila pantomimickou techniku. Na to, kolik málo děje obsahovalo prvních devadesát procent hry, je konec odkazující na úvodní sen matoucí - probudili se snad dívka a muž v pekle nebo v klaunově bytě? A oběsil se tam klaun vůbec? Nejzajímavější na inscenaci mi připadala hudba - asi jen ta opravňoval k názvu, protože

ústřední melodii byla známá koleda v punkové úpravě.

Divadlo Padlo z Prahy nezapřelo inspiraci pohybovým divadlem Niny Vangeli, uvažování o práci s pohybem v prostoru, s hlasem, s autenticitou. Svým způsobem se projevila hned v první scéně hry **Rukověť protivy**, kdy holčička musela odevzdávat své hračky pojmenované podle skutečných jmen herců a ti jí zdůvodňovali, proč pro ni hračky nejsou vhodné. Zaujala mě výtvarná stránka, jednoduchá scéna a výrazné historicky neurčité jednobarevné kostýmy, kdy každá postava měla svou barvu. Někteří však měli odstíny navzájem se přibližující a to ve mně vyvolávalo dohody o bližších vazbách mezi postavami, které nebyly jinak zřetelné. To mimo jiné považuji za práci na „vztahovosti“ postav, ať je odhalíme nebo ne, aspoň tušíme, že se něco děje i za našimi znalostmi situace. Další výrazným prvkem bylo používání jazyka - nikoli ve smyslu tom, že by zaujímal hodně místa nebo byl podstatným divadelním prostředkem, ale v upozorňování na banálnost každodenních vět vykřikovaných davem v obchodě, u kadeřnice, v kanceláři, před televizí... s pečlivě odposlouchanou dikcí. Pavlačová řeč jakoby obrůstala přes jasné a vycizelované formy, které se ztrácí jako zvuk loutny v záplavě pop-songů. Z toho pramení přímo agresivita, nejen protivnost! Inscenace pro mě byla kaleidoskopem vizuálně přitažlivých scén (žena při psychoanalytické seanci leží na pohovce a její staré představy jí lezou z hlavy jako řada bosých nohou za opěradlem; herec v čínské masce napodobuje gesta tradičního orientálního divadla) a tušením

souvislosti, které nedokážu pojmenovat.

Představení **Nejhodnějších medvídků z Hradce Králové** bylo svátkem, skoro takovým, o kterém hráli. Vesnice na řeckobulharském pomezí už léta pořádá závody v jedení pálivých paprik, a když zemřel dosavadní favorit, Král Paprika, je třeba udržet prestiž a důstojnost tradice. Na malém prostoru jeviště DFŠ (malém, protože tam bylo rovněž hlediště) rozehráli **Chiliastru** neznámého S.T. Gyrose jako velké divadlo se zpěvy, tanci, hudbou, rodinnými, sousedskými, národními a kulturními spory, s kostýmy obsahujícími snad desítky etnických prvků (černovlasí Řekové připomínali trochu Indiány). Před očima jsem měla celou náves, stráž k Bulharsku i tavernu rodáka navráťivšího se z Ameriky, co si vybudoval golfové hřiště - to bylo mimochodem typické, že i přes neustálou konverzaci si postavy neřekli všechno a herci stihli využívat jiné prostředky k rozvinuté charakteristice, takže právě o golfovém hřišti jsme se dozvěděli ze švihů golfovou holí nebo o pravděpodobně smrtelných účincích strávení papriky bez tréninku taky jen ze svíjení se postižených). Písničky ze hry mají jistě naději na slávu - při současné popularitě balkánských melodií to byl možná důvod tak nečekaného nálezu hry S.T. Gyrose.

V pátek se festival rozjel **Rekonstrukcí Ondřeje Cihláře Divadla Vosto5 DAMU z Prahy**. Krátká detektivka z totalitních dob pobavila schematickými typy, které se dobře parodují - závěrečná filmově zpomalená scéna, kdy si major Kladio běží v ústřety se sladkou Haničkou, byla ale už moc okoukaná a nezachránil to ani anti-happyend, kdy se major stal obětí posledního výstřelu již zlikvidovaného padoucha. Na Sklep

a jeho povídku Na brigádě z filmu Pražská pětka odkazovala i zvadlá rudá gerbera, kterou měl na stole „uvaděč“ filmu, jenže zkrátka přes všechnu legraci a pěkné hraní (hlavně mimiku) to je otřelé, otřelé, otřelé.

Značně neotřelá byla zato scénická nezařaditelnost **Kolik životů má kočka Ondřeje Pumra a souboru DRED z Náchoda**. Reálný čas se střídá s plynutím „životů kočky“, pokusů o zničení sebe sama, a koneckonců i diváků. Časovou realitou myslím úvodní slovo režiséra k publiku, trousení se herců na scénu nebo vaření vajíčka na tvrdo, úseky, které se mohly natahovat donekonečna (ačkoli prý první písmeno v názvu znamená „dočasné, nikoli nekonečné“). To, se vypadalo jako hra, se ukázalo být skutečností: oznamované sponzorství pohřebním ústavem nebyl asi vtip, když na jeviště dovlekli místo lůžka rakev, nabídka darování slepice platila potom, co snesla vejce a kbelík vody postavený před diváky na ně skutečně celý vychrstli. Postavami se hemžily zdánlivě jen dva praktikábly, na kterých byla opřená rakev, vařič, obraz a zrcadlo „visící“ ve vzduchu, ale pohyb probíhal všude po sále. Pod praktikábly se shromáždil antický chór (jak se slušelo, držel si masky před obličejí) zkoumající otázku po počtu životů. Zaujala mě jeho nervnost a živost. Bohužel se mi zdálo, že spoustu životů má i každá špatnost. Studenti gymnázia, a už je nezajímá žádná šlechtnost, ale pěkný cynismus! Když na ně ten režisér tak řve...

Další představení nebylo ani chaotické, ani cynické, ale chladně poučné. **Biblický příběh o konci lidství divadelního sdružení Spoušť z Jihlavy** začal pečlivě nastudovanou choreografií tvoření světa. Jednoduché černé kostýmy kontrastovaly s rudou

róbou hada a modrými hávy Adama, Evy a jejich synů. Ambiciózní projekt mapující lidské slabosti neobsahoval ani minimum prostoru pro improvizaci, která amatérské soubory dělá živější a příležitostně nedostatky lze zakrýt životností. Akademičnost deklamací biblických textů byla zvýrazněna temnými varhanními akordy – živá hudba syntezátoru byla sama o sobě plusem, ale moc života nepřinesla. Představení nemělo téměř žádnou jevištní akci, přinášelo pouze symbolické obrazy (Adam a Eva uzavření v sítí, Kain svrhující své rodiče) a působilo moc naučeně.

Technohudební doprovod naopak rozproudil představení **Vašíček 22 divadla Igdyž z Kolína**. Podtitulek „bačkorová televizní estráda“ objasňoval na hliníkové konstrukci zavěšený televizor. Výprava byla vypracovaná – jednotlivé scény se odehrávaly v obloukových výsecích konstrukce a oddělovaly se igelitovým závěsem. Výsměch televiznímu zápecnictví byl ztělesněn vynikajícími hereckými výkony i dalšími divadelními prostředky těsně na hraně výstřednosti a televizní vlezlosti. Tříčlenná rodinka například po opadnutí napětí při sledování hororu honí s plácačkami mouchy. Když je z gauče vytáhnou podruhé, říkám si, že to už tu bylo, ale

plácačky použijí jinak; dojde i na sex, jehož brutální upachtěnost dokresluje plácačky použité místo doteků. Matka rodiny podvádí manžela se sousedem pisálkem tak, že má v klině psací stroj. Matka i dcera touží po setkání s hvězdou obrazovek – nejmorbidnější postavou v zeleném kostýmu se zajičkem na hlavě. Stává se moderátorem televizních „talk-show“ i rodinných životů (požádá spisovatele o scénář, ten odposlechne dialog svých sousedů v obýváku, předá ho moderátorovi, ten ho použije na obrazovce a matka s otcem se smějí, kam na ty nápady v té televizi chodí) a totálně obrací hodnoty (co je špatné, je senzační, co je senzační, je dobré). Z představení mě až mrazilo, a z divadla jsem měla radost. Několikrát jsem ovšem byla přesvědčená, že přichází poslední scéna. Konec (vztah jednoho ze sousedů s dcerou hlavních postav, kdy jim stejně bylo „všechno jedno“) se natahoval nikoli ke prospěchu hutnosti, která byla rysem prvních tří čtvrtin hry.

Kromě uvedených představení nás čeká ještě osm dalších – dramatizace literární předlohy, lidová hra, pohybové divadlo, revue i kabaret, takže úspěšné provedení a silné zážitky!

Adéla Janovská

POSTŘEHY O SOUBORECH

Divadlo Spoušť přijelo unavené dlouhou cestou, ale zahrálo s nadšením. Písek se jim zalíbil už jen při chůzi z nádraží k divadlu. Spousta souborů musela bohužel odjet brzo po odehrání svého kusu a stěží se zúčastnila debat s lektory, divadlo Facka např. vůbec ne. K své hře řekli, že nikdy neimprovizují a všechno mají nazkoušené. Jejich pantomima se zřejmě strefuje do diváckých představ, protože často jezdí po přehlídkách (Valašský špalíček, v Brně, Vyškově atd.). Divadlo Padlo se poctivě zúčastňuje diskusí a ozývá se se svými názory. Je to zajímavá generační výchova, hraje tam otec a dcera. Nejhodnější medvídci byli zábavní a vtipní i po představení

při tahu místními lokály. Padlo a Medvídci by mohli uspořádat vědecké sympozium, neboť v jejich řadách stojí významní vědci světového významu ve fyzice (Pavel Lipavský a René Levínský). Divadlo Vosto5 spěchalo zpátky do Prahy, kde ve stejném termínu jako Šrámkův Písek probíhá akce Mezi ploty a oni se jí účastní (setkání divadel, výtvarníků, hudebníků atd. v bohnickém areálu) – škoda, že se podobné akce překrývají, s tím měla potíže i jiná divadla. Divadlo Dred přivezlo živou slepici a polomrtvého ptáčka, které se snažili udat divákům. Přinejmenším u slepice se jim to podařilo. Nepřátelé si mohli jednoduše udělat tradičním netradičním postojem avantgardních divadel k publiku, polili ho totiž vodou. A sháněla se po nich pohřební služba, ať si přijedou pro tu objednanou rakev. Ještě v jednu v noci mělo někde úplně jinde představení divadlo Igdyž, takže z Písku rychle prchali, „igdyž“ by určitě slavili úspěch. Ačkoli – jejich představení bylo oficiálně zahajovacím, promluvil před ním místostarosta města, seděl ve druhé řadě i s doprovodem, ale rozhodně odešel před koncem. V sobotu v poledne dorazili již všichni kromě Golemových gatěk z Blanska. Moderní technologie zasahují možnosti prezentace divadel, hodně jich má internetové stránky (např. www.medvidci.org, www.volny.cz/jestlicky) a taky se můžete podívat na katalog divadel na serveru Seznam.cz anebo na stránkách Divadelního ústavu v Praze (www.divadlo.cz). K prodeji se nabízí publikace Artamy a Divadelního ústavu, možnost předplatného Amatérské scény a na stěnách sálu Kulturního klubu jsou výtisky zpravodajů z minulých let včetně fotek. V zahradě Kulturního klubu v pátek večer tajně nacvičovalo divadlo Kvelb z Českých Budějovic souboj zvířat na chůdách (nejvíce se mi líbil jezdec na velbloudovi). Na zadní zdi budovy tam mimochodem visí transparent „Vítáme účastníky Šrámkova Písku“ – jak je asi starý?.

JEŠTĚ JEDNOU K VÝBĚRU

Jak se to sem dostalo? Kdo to sem poslal? Proč se sem nedostalo to a to? Tohle přece patří na jinou přehlídku... atd. atd. Mám pocit, že bude-li někdy mapována frekvence nejčastějších dotazů a připomínek k programům jakýchkoli divadelních přehlídek, objeví se uvedené citáty určitě první desítky. Takže doplňuji informaci v prvním čísle Zpravodaje, která se více týkala souborů, které se sem nedostaly.

Odborná rada pro mladé amatérské divadlo, když loni 1. 9. připravovala propozice ŠP na tento rok, vědomě vypustila z podtitulu přehlídky „a netradičního“ – vždyť pojem tradice je velice relativní a profilace ŠP na mládí – ať už fyzické, intelektuální či divadelní – je to, co může ŠP udržet jako přehlídku svým způsobem výlučnou.

Dále byla (v silně porodních bolestech) vytvořena formulace propozic, že „Šrámkův Písek 2001 je koncipován jako národní přehlídka souborů, jejichž dramaturgicko režijní koncepce a výběr prostředků vykazuje osobité hledání výkladu tématu.“ Nad touto větou je možné se dále zamýšlet, diskutovat – nicméně je to základní kritérium, které měli pořadatelé regionálních přehlídek a jejich poroty sledovat. Další, druhořadé kritérium „Jedná se o divadlo převážně mladé, minimální věk hrajících 16 let, věkový průměr hrajících by neměl přesáhnout 26 let.“ již umožňuje určitou variabilitu ve výjimkách. Obě kritéria však musí posoudit ten, kdo soubor vysílá, a je nemožné pro programovou radu tento výběr, zejména tehdy, pokud představení neznáme, zpochybňovat.

Souboru nemůžeme ani zakázat (zakazování je snad v této oblasti, alespoň doufám, v nenávratné minulosti) účastnit se více přehlídek. To záleží opět na pořadateli regionální přehlídky. Propozice ŠP však přesně definují, jak v tomto případě případné návrhy či nominace posuzovat (už Vás nebudu unavovat citacemi – každý ze souborů se s propozicemi seznámil – alespoň to potvrdil podpisem).

Kdo tedy postoupil odkud (N=nominace, číslo pak pořadí návrhu; nominace stojí nad 1. návrhem): Facka (N Brno), Padlo (2 Praha), Nejhodnější Medvídci (1 Turnov), Vosto5 (N Turnov), DRED (2 Turnov), Spoušť (1 Jihlava), IGDYŽ (4 Turnov), Dramatická školička (N Úpice), Jesličky – Dospělá embrya (1 Úpice), Homotronní neškvor (1 Praha), Golemovy gačky (N Uherské Hradiště), Divadlo V soukolí (2 Valašské Meziříčí), Společnost Dr. Krásky (N Praha), Stopa (2-3 Úpice), Prkno (1 Brno).

Karel Tomas

Další z autentických materiálů, které nám poslal pan Smoljak.

Sekretariát III. Šrámkova Písku

Brandýs n/L 26.5.

P Í S E K

Vážení soudruzí!

Několik doplňujících informací k našemu vystoupení v Písku -

Jelikož maturity nemohly být nijak odloženy, bylo dohodnuto s ředitelstvem školy a s okresem, že členové souboru provedou maturitu 8.6. a 9.6. časné ráno, takže okolo 9. hod. bychom vyjeli z Brandýsa a byli bychom v Písku mezi 12 - 13. hod. Vedoucí souboru, který musí být u dalších maturitních zkoušek odjede 10.6. zase zpět do Brandýsa. Proto bychom n u t n ě potřebovali, abyste nám zajistili možnost postavit scénu a zkoušet 9.6., t.j. v úterý odpoledne. Jestliže tedy plánujete odpolední zkoušku pro Ostravu, zařídte lask. změnu, my jinak zkoušet nemůžeme. Zkoušku nutně potřebujeme zvláště kvůli náročné technice představení.

Dále bychom potřebovali vědět, zda můžeme použít závodního autobusu, t.j. bude-li nám hrazen benzin /místo jízdy vlakem/ a můžeme-li přibrat ještě jedno osobní auto, které by odvezlo zpět k maturitám vedoucího souboru a jednu malou holčičku, která se vrací z představení s vedoucím souboru. To znamená, zda i tento benzin bude hrazen.

Ostatní členové souboru zůstávají v Písku do 12. večer nebo 13. 6. ráno, protože jsou to z velké většiny maturanti a oni sami i ředitelství si přeje, aby byli na maturitním věnečku, který se zde koná 13.6.

Děkujeme za pochopení a prosíme, zda byste nám mohli požadované informace co nejdříve poslat.

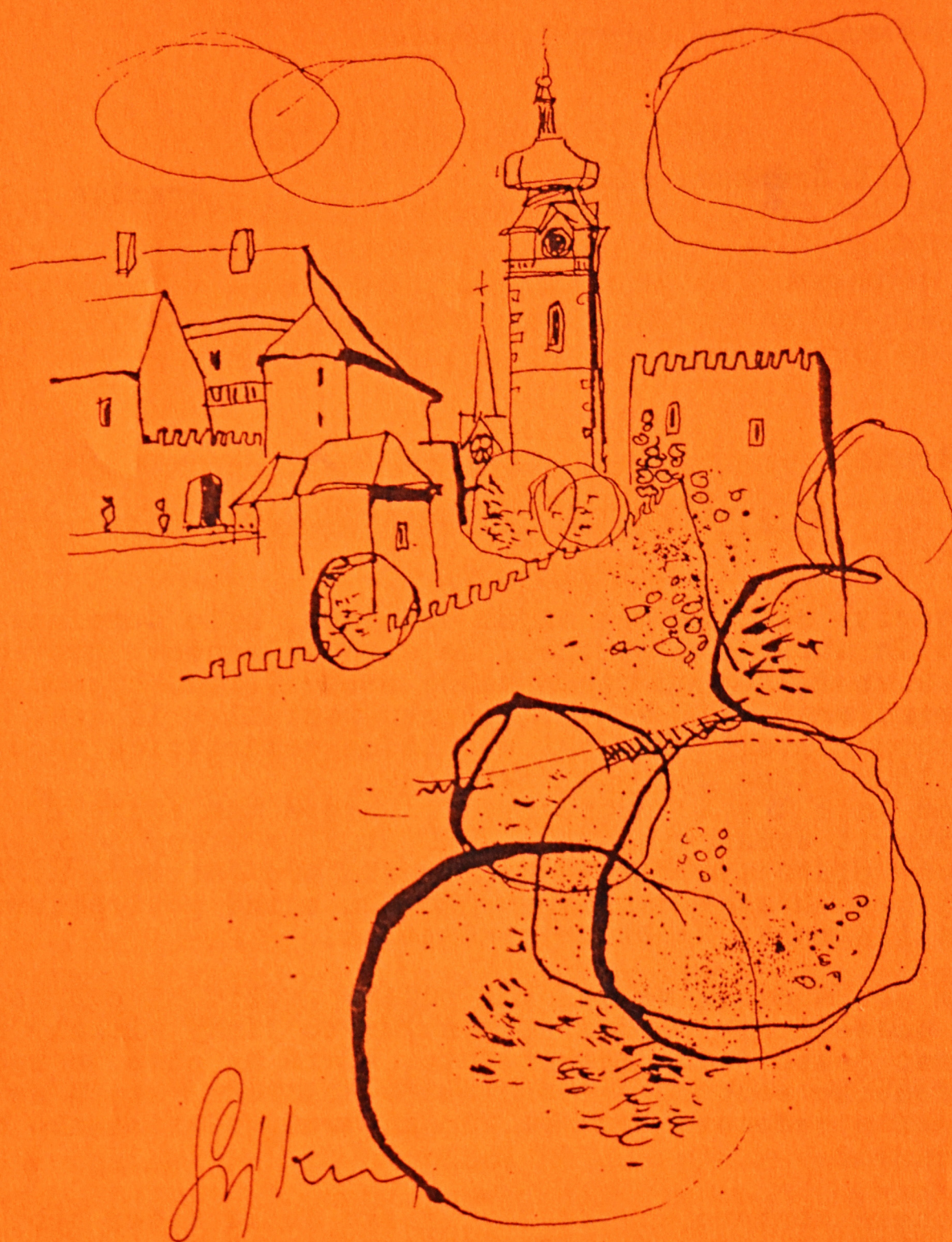
Zdar Vaší práci!

Ladislav Smoljak

JSŠ Brandýs n/L

P.S. Zapomněl jsem napsat, vedoucí souboru přijede se souborem MĀJ 6.6., aby si prohlédl důkladně scénu a zařídil pro představení vše potřebné.

Partner:

KOMERČNÍ BANKA^{a.s.}

Mediální partneři:

DENÍKY BOHEMIA

Listy Písecka

Vy a my patříme k sobě!